

saaledes som den her er fremstillet af den ærede Minister, dog er nærved at skræmme mig, thi det forekommer mig at gaae noget i det latterlige. Det forekommer mig nemlig at være latterligt at tænke sig, at Drengene, ja jeg troer endog saa den ærede Minister talte om Børn, skulde have Forelæsningsret ved Universitetet; men forøvrigt tilstaaer jeg, at naar Universitetet ikke havde Udgifter til Locale, Lys, Varme og hvad ellers den ærede Minister nævnte, skulde jeg heller ikke være bange for at lade Enhver holde Forelæsninger der, idetmindste prøve derpaa, thi der skulde sandelig vistnok Ingen prøve mere end een Gang derpaa, dersom han ikke havde det at byde, som virkelig kunde fængsle Tilhørerne. Den ærede Minister talte Meget om at give Fremmede Afgang til Stipendier; han betonede og gjentog betonende dette Ord „Fremmede“. Jeg veed meget vel, at den ærede Ministers Opfattelse af Forholdene er meget afvigende fra min, thi jeg kan i Svenskere og Nordmænd ikke see Fremmede; men seer han og glæder det ham at see Fremmede i dem, saa skal jeg ikke betage ham den Glæde; men jeg haaber da ogsaa, at han vil tillade mig at glæde mig ved, at jeg ikke kan see Fremmede, hverken i Svenskere eller Nordmænd. Jeg har allerede fremhævet, og det er fra andre Sider blevet gjentaget, at selv om vi gav Stipendier til hvad den ærede Minister kalder Fremmede her ved Universitetet, saa var det ikke uden Gjenfidsighed, en Gjenfidsighed, som jeg siden skal komme tilbage til, men som jeg iøvrigt ikke bryder mig om, idet man allerede har seet, at man i Upsala har givet Stipendium til en dansk Student, og jeg veed ikke, at Kjøbenhavns Universitet, kan fremvise et eneste Exempel paa noget lignende; i den nyere Tid veed jeg idetmindste ikke, det er skeet, hvortimod jeg vel veed, at det er skeet i den ældre Tid, og, idet jeg her skal tillade mig at minde det ærede Thing om en Tid, som rigtignok ligger 200 Aar tilbage, men som forekommer mig at være langt lykkeligere og langt glædeligere end den Tid, i hvilken vi for Diebliffet leve, skal jeg ganske kort give et Exempel derpaa. Det var Sjællands Biskop Hans Bager, som var født i Lund, gif i Skole der og blev derfra — dengang var der endnu ikke

et Universitet i Lund — indskreven som Student ved det svenske Universitet i Greifswalde; fra dette kom han — og jeg skulde ikke troe, at Greifswalde ligger os nærmere end Lund, Christiania eller Upsala — i Aaret 1663 til Kjøbenhavn og blev her ikke alene indskreven som Student, men fik strax Plads paa Regentens, blev Decanus paa Klofret, fik bagefter Valkendorffs Collegium, og, efterat have nydt disse Stipendier her — og denne Mand var en Fremmed i den ærede Ministers Mund — reiste han til Tydskland i 3 Aar, kom derpaa tilbage til Lund, hvor han strax blev Professor Philosophic og Conrector ved Skolen. Efter at have været det i et Par Aar, gjorde han en Reise til England og blev saa af den danske Regjering kaldet til Præst ved Frue Kirke i Kjøbenhavn og Aaret efter, i en Alder af 29 Aar, til Sjællands Biskop. Vi see altsaa, at for 200 Aar siden, midt imellem den haarde Krig 1658—60 og den saakaldte skaanste Krig, var det Tilfældet, at den samme Mand kunde gaae fra det ene Universitet til det andet, faae Stipendium ved det ene og ved det andet og blive fra saa at sige Decanus ved Regentens kaldet til Conrector og Professor Philosophic ved Skolen i Lund, og fra denne Post til Stiftsprovst i Kjøbenhavn og derpaa til Sjællands Biskop, saa at det, jeg her foreslaaer, ikke er noget saa stort, at vi jo i en lykkelig Fortid have Exempler paa noget meget større, og hvad der kunde gaae dengang, mener jeg ogsaa kan gaae nu.

Jeg skal endnu kun berøre et eneste Punkt af hvad den ærede Minister fremførte mod mig, og det var han ikke ene om at fremføre, thi det blev allerede fremført af Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns 8de Valgfreds (C. V. Nimestad), nemlig Gjenfidsigheden. Der blev sagt: Vi skulle ikke begynde paa noget Saadant, førend vi vare visse paa, at man i Sverrig og Norge ogsaa vilde gaae ind paa det, saaledes at der blev Gjenfidsighed; men nu er den ærede Underviisningsminister, ja, jeg veed ikke om jeg skal sige saa høflig, eller saa billig og respektfuld at indbrømme mig, at han er overbeviist om, at mit Forslag er udgaaet af en sunn og i hans Mening rigtig Tanke om det Dusselige i et friere Studium, saaledes at man kunde bevæge sig frit ved de